

око види, все вода. . . и нѣма брѣгъ насреща. Ето това е морето.

— Ами не залива ли брѣга, дето седятъ хората? — пита, премигвайки едно момче.

— Понѣкога то тъй силно се вълнува, че застрашава параходитѣ, но къмъ брѣга навжтре не може да навлѣзе — високо е. И хората не се боятъ отъ него. Пжтуватъ съ лодки и параходи къмъ далечни страни. Други идватъ отъ тамъ. Нѣкои се качватъ на желѣзницата и политатъ насамъ.

— Кжде отиватъ?

— Кой ги знае. . . свѣтъ широкъ!

Откъмъ върбалака се задава дѣдо Боню. Запладнилъ е овцетѣ и сега идва да си почине на сѣнка. Той се приближава и сѣда при момчетата.

— Веднажъ, — продължава синътъ на кантона, — желѣзницата спрѣ наблизо около кантона; повредила се бѣше нѣщо линията. Наскачаха хората отъ вагонитѣ. Гледамъ ги азъ — мъже, жени, деца — пжтуватъ. . . всѣки по своята работа. Цѣлъ часъ обикаляха около кантона, а после хайде пакъ. . . далече къмъ Балкана. Тамъ, на едно мѣсто, кждето Искѣра тече между скалитѣ, желѣзницата пробива планината. Пжтя се завира въ тунелитѣ; пухти, пѣшка, пищи локомотивната свирка. . . и все нататъкъ, къмъ голѣмия градъ. Четири години живѣхме въ кантона до рѣката.

Наоколо се издигаха право къмъ небето отвесни скали. Като погледнешъ нагоре, шапката ти ще падне отъ главата. Само орлитѣ могатъ да качнатъ по върховетѣ на тия скали. . .

— Ти навсѣкжде си ходилъ.

— Ходилъ съмъ. Хубаво е човѣкъ да може да вижда много нѣща.